

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Må jeg først sige, at vi, der skal udarbejde den oversigt, som der bedes om i det forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat her i dag af alle partier, glæder os til opgaven. Jeg tror, det er en en god og positiv ting, at vi får en sådan oversigt.

Men jeg husker, at da jeg for efterhånden mange år siden under nogle forhandlinger sad sammen med en tidligere statsminister, sagde han på et tidspunkt, at hvis moral er godt, må dobbeltmoral være dobbelt så godt, og når jeg sidder og hører Venstres og De Konservatives ordførere her i dag, er der en historieløshed over deres indlæg, som er beskæmmende: De siger ganske vist, at de ikke løber fra deres ansvar, og det er måske rigtigt nok, men de prøver bestemt heller ikke at leve op til det, for stort set alle de regler, der er gældende på naturbeskyttelsesområdet, miljøområdet og planlægningsområdet, er gennemført af konservativt ledede regeringer, som partiet Venstre var medlem af – stort set alle regler – og den nuværende regering lever blot op til intentionerne i de forslag, der blev vedtaget under den tidligere regering.

Jeg synes, det havde været fair, hvis man havde sagt: Alt det, der er lavet, alt det, vi i dag er utilfredse med, alt det, vi skælder ud over, har vi selv lavet, så derfor er dette et udtryk for selvkritik og ikke et udtryk for kritik af andre eller trusler mod grundloven, eller hvad man ellers har brugt af argumenter.

F.eks. brugte hr. Hans Christian Schmidt, som havde ordet tidligere i dag, ligesom andre ordførere megen tid på at beskrive forholdene i Vadehavet som et konkret eksempel på, hvordan man ikke skulle optræde fra myndighedernes side, og det var en meget skarp kritik af den nuværende regering.

Må jeg konkret fortælle, hvad der skete i sagen om Vadehavet:

I november 1991 indgik den daværende KV-regering en aftale med Forbundsrepublikken Tyskland og med Holland om forvaltningen og beskyttelsen af Vadehavet, og den aftale – som indebar en række meget drastiske indgreb – blev indgået, uden at lokalbefolkningen overhovedet blev inddraget, og uden at myndighederne i lokalsamfundet blev spurgt. Der var alene tale om en 14-dages-høring. Og som en af de fremtrædende kommunalpolitikere i Ribe Amt sagde forleden: Så kunne man ikke engang invitere os med, selv om mødet fandt sted i Esbjerg!

Og ved den lejlighed indførte man – endda uden nogen form for høring – et totalt forbud mod jagt i forlandsarealerne. Det skete under selve forhandlingerne med de to andre landes regeringer, uden at nogen var blevet spurgt eller hørt!

Da denne regering kom til, fortsatte vi i den fælles administration af Vadehavet sammen med Tyskland og Holland den positive beskyttelseslinje, men vi lagde op til afgørende ændringer, og lad mig nævne nogle af dem:

For det første lagde vi afgørende vægt på, at kommuner og amter i lokalsamfund ikke bare skulle høres, men være med i processen, og i det møde, der i november 1994 fandt sted i Leeuwarden i Holland, var repræsentanter for både Sønderjyllands Amt og Ribe Amt med i delegationen, med ved formøderne og med til at udarbejde deklARATIONEN, med til hvert eneste skridt.

Under selve mødet derefter forhandlede vi med de andre lande om at få ophævet det tilsagn fra den tidligere KV-regering om totalt forbud mod jagt i forlandsarealerne, som havde givet anledning til meget stor utilfredshed i lokalsamfundet dernede, og det lykkedes at komme frem til en anden aftale. Og vi fik indføjet i selve slutdokumentet, at lokalbefolkningen skulle inddrages – og ikke bare i Danmark, men også i de andre lande. Hvert land måtte selv bestemme, hvilken metode det ville anvende, men lokalsamfundet skulle inddrages, og det var i klar og utvetydig modstrid med, hvad der var praksis under KV-regeringen.

Efterfølgende gjorde man det i Vadehavet, at man i et samarbejde med teknikerne i amtet og teknikerne fra kommuneforeningerne ikke blot udarbejdede et forslag til en forvaltningsplan, men fremlagde et idéoplæg med en lang række forskellige spørgsmål, som man gerne ville diskutere. Før man overhovedet udarbejdede et forslag til en forvaltningsplan, inddrog man altså lokalbefolkningen.

Det har givet anledning til en masse røre dernede, og det skal jeg være den første til at indrømme. Netop det, at vi inddrager befolkningen, netop det, at vi er åbne, netop det, at vi lægger alle ideer – måske også nogle af de dårlige – frem i en åben debat, vækker naturligvis et vældigt røre dernede.

Først efter at vi er færdige med det, og efter at vi har fået alle høringssvarene, går vi i gang med at udarbejde det egentlige forslag til en forvaltningsplan – stadig væk i et tæt samarbejde